

Sygn. akt II CSK 376/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. G. i J. S.
przeciwko P. [...] "B." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁸ § 1 k.p.c.). Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. ustawodawca nałożył na wnoszącego skargę kasacyjną obowiązek zawarcia w niej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i

uzasadnienia tego wniosku, co ma umożliwiać ocenę, czy w danym przypadku spełnione są przesłanki realizujące funkcję publicznoprawną skargi kasacyjnej. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego nie obejmuje oceny zasadności samych podstaw skargi kasacyjnej.

Skarżący powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że powołanie jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga od skarżącego sformułowania tego zagadnienia w sposób podobny do zagadnienia prawnego przedstawionego Sądowi Najwyższemu w trybie art. 390 § 1 k.p.c., a przede wszystkim zaprezentowania wyczerpującej argumentacji jurystycznej wskazującej, że zagadnienie występuje i ma charakter istotny tak dla rozstrzygnięcia sprawy jak i ukształtowania orzecznictwa sądów. Skarżący nie sprostął tym wymaganiom. Wątpliwość prawną, bez należytego uzasadnienia, wyraził w stwierdzeniu, że istnieje niepewność „w zakresie zasad odpowiedzialności za bezumowne korzystanie z nieruchomości oraz koniecznych aktów staranności po stronie samoistnego posiadacza w dobrej lub złej wierze po odstąpieniu od umowy”. Można jedynie wskazać, że bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego w tej materii, poczynając od uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1984 r. III CZP 20/84, wpisanej do księgi zasad prawnych (OSNC 1984/12/209) pozostaje jednolite, wyjaśnia wątpliwości sugerowane w przedstawionym „zagadnieniu” i nie pozwala skonstatować, że w tym zakresie istnieje niepewność prawna.

Brak też podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Ta przesłanka występuje wówczas gdy oczywista zasadność skargi jest dostrzegalna od razu, na pierwszy rzut oka. Chodzi więc o stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49), o szczególne, kwalifikowane wypadki

naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Taka sytuacja, w ocenie Sądu Najwyższego, w sprawie nie ma miejsca. Skarżący oczywistą zasadność skargi wiąże z bezpodstawnym, jak twierdzi, pominięciem przez Sąd Apelacyjny zgłoszonego przez niego dopiero w tym postępowaniu potrącenia jego wierzytelności z wierzytelnością, o której orzekał Sąd pierwszej instancji. Niezależnie od trafności decyzji Sądu Apelacyjnego przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją, a pominięcie potrącenia ostatecznie nie narusza w sposób definitywny praw skarżącego skoro ma on otwartą drogę procesu o tę wierzytelność, którą zgłosił do potrącenia.

Z zatem przedstawionych przyczyn, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).